

**BINNENGEKOMEN
TEAM POSTBEHANDELING EN
ARCHIVERING
D.D. 1 december 2025
No. 2025.04268
Portefeuillehouder: Hoenderkamp
Team: Beleid Maatschappelijke
Ontwikkeling**

Aan het college van burgemeester en wethouders van Maastricht
Postbus 1992
6201 BZ MAASTRICHT

Betreft: Schriftelijke vragen over dakloze oudere vrouw in de struiken

Geacht college,

Een koud kopje koffie en een warme crisis in de struiken

Het was rond 19.30 uur toen mijn telefoon ging. Ik zat thuis, warm, met een dampend kopje koffie voor me, aan mijn stukken te werken voor de fractievergadering van morgen. Tot dat belletje.

Een bekende dakloze vrouw – laten we haar voor nu J. noemen – zou flink in de problemen zitten. Of ik kon komen. En of ik haar nog kende. Natuurlijk ken ik haar, en goed ook.

Daar lag ze. In een tentje, als je het al zo mag noemen, diep in de struiken. Een klein vuurtje op nog geen halve meter van haar af. Koud, nat, onder een goudkleurig reddingsdekentje. Half bij bewustzijn. Soms verward. Soms leek ze weg te vallen. Een vrouw op leeftijd. Iemand die net zo goed je moeder, je tante of je buurvrouw had kunnen zijn.

Ook Jeffrey van *Wat is loos in Mestreech?* kwam ter plaatse. “Dit kan echt niet,” was zijn eerste reactie. Levensgevaarlijk. Mensonterend. En dat was het ook.

Haar tijdelijke dak boven het hoofd was ze kwijtgeraakt door sancties. Of die sancties misschien formeel terecht waren? Dat kan. Maar eerlijk gezegd boeit mij dat niets als ik dit zie. Ze is niet de makkelijkste, dat geef ik toe. Maar sinds wanneer rechtvaardigt moeilijk gedrag een nacht (of meerdere nachten) in de regen, onder een reddingsdeken in de struiken?

Ik ben geen arts en geen hulpverlener, maar ik ben ook niet blind. Iemand zo laten liggen is in mijn ogen geen zorg. Dat is systeemfout. Dat is beleid dat in de praktijk niet werkt.

Er werd gezegd dat ze naar de dag- en nachtopvang kon. Maar dan wel onder voorwaarden. Als ze “meewerkte”. Als ze alles begreep. Als, als, als. Terwijl het al de vraag is hoeveel zij, in haar toestand, nog écht overziet en begrijpt.

Samen met Jeffrey hebben we er uiteindelijk voor gezorgd dat ze die nacht toch binnen kon slapen. Bij de DNO-opvang. Geen heldendaad, gewoon menselijkheid.

Later zat ik weer thuis achter mijn bureau. Het kopje koffie van eerder stond er nog. Koud en onaangeroerd. Ik hoefde geen nieuwe meer. Ik dacht alleen aan J. Die twee nachten in de struiken had gelegen. In ons Maastricht. Onder een stukje folie.

En dan hoor ik van hulpverleners en professionals dat zij dit óók niet normaal vinden. Maar tóch gebeurt het in onze stad. In 2025. In een stad die zegt er voor iedereen te zijn.

Deze ervaring laat mij niet los. En eerlijk: ik ben boos en verdrietig tegelijk. Want dit zou in Maastricht niet mogen gebeuren.

Dit alles roept bij de fractie van MAASTRICHT van NU ernstige vragen op over het daklozenbeleid, de uitvoering, het gebruik van sancties en de menselijke maat. Daarom stellen wij conform het Reglement van Orde de volgende schriftelijke vragen.

1. Bekendheid met de situatie

1. Is het college bekend met de situatie van deze oudere dakloze vrouw, die in de struiken in een tentje is aangetroffen, met een vuurtje vlak naast zich, onder een reddingsdeken, in een zichtbare slechte lichamelijke en geestelijke toestand?
2. Kan het college – met inachtneming van de privacy – in grote lijnen aangeven welke hulp en opvang op dit moment voor deze vrouw is geregeld?

2. Sancties en verlies van opvangplek

3. Klopt het dat deze vrouw haar plek in de opvang (tijdelijk) is kwijtgeraakt vanwege sancties of het overtreden van huisregels?
4. Hoe vaak zijn in de afgelopen drie jaar mensen in Maastricht hun plek in de (maatschappelijke) opvang kwijtgeraakt door sancties of overtreding van regels? Graag per jaar en per soort opvang (bijvoorbeeld nachtopvang, DNO-opvang, andere vormen).

3. Laatste redmiddel: niemand de struiken in

5. Is het beleid van de gemeente Maastricht dat iemand pas écht op straat komt te staan als er geen andere oplossing meer mogelijk is, dus als allerlaatste redmiddel?
6. Welke stappen worden in de praktijk doorlopen voordat iemand door sancties zijn of haar opvangplek verliest?
7. Wie neemt uiteindelijk de beslissing dat iemand de opvang moet verlaten en hoe wordt daarbij de menselijke maat bewaakt?

4. Extra bescherming voor kwetsbare en oudere daklozen

8. Zijn er extra regels of afspraken voor oudere, zieke of zeer kwetsbare dak- en thuislozen, zodat zij niet in dit soort levensgevaarlijke situaties terechtkomen?
9. Zo ja, welke? Zo nee, is het college bereid om zulke extra waarborgen in te voeren?

10.

5. Gezondheid en medische risico's

10. Hoe wordt geregeld dat mensen met zichtbare ernstige gezondheidsklachten niet buiten hoeven te slapen, maar direct een veilige en warme plek krijgen?

6. Brandgevaarlijke en onveilige slaapplekken

11. Welke afspraken zijn er tussen gemeente, hulpdiensten en opvangorganisaties over het melden en oplossen van brandgevaarlijke slaapplekken in de openbare ruimte (zoals tentjes met vuurtjes in struiken)?
12. Wie heeft de regie zodra zo'n situatie wordt gemeld: wie moet welke stappen zetten, en binnen welke termijn?
13. Hoe snel moet er volgens het college minimaal worden gehandeld om de situatie veilig te maken én menswaardige opvang te regelen?

7. Tijdelijke noodopvang bij sancties

14. Beschikt Maastricht over een vorm van "time-out"-opvang of noodbedden voor mensen die door sancties hun normale opvangplek (tijdelijk) kwijt zijn, zodat zij niet letterlijk op straat belanden?
15. Zo ja, waarom is dat in deze casus dan niet (tijdig) gelukt? Zo nee, is het college bereid om de mogelijkheid van zo'n voorziening te onderzoeken en hierover met de raad in gesprek te gaan?

8. Nazorg na ziekenhuis of crisis

16. Welke afspraken zijn er over nazorg en opvang na een bezoek aan de spoedeisende hulp, een opname of andere vorm van crisishulp voor dak- en thuislozen?
17. Hoe wordt voorkomen dat iemand na een medische behandeling opnieuw op straat, in de struiken of in een tentje belandt?

9. Beoordeling door het college: is dit menswaardig?

18. Vindt het college het aanvaardbaar dat een oudere, zieke en verwarde vrouw in Maastricht twee nachten in de struiken moet slapen, onder een reddingsdeken, met een vuurtje naast zich, omdat er door sancties geen dak boven haar hoofd is?
19. Zo nee, welke concrete maatregelen gaat het college op zeer korte termijn nemen om te voorkomen dat dit soort situaties zich opnieuw voordoen, zeker in de koude en natte maanden?
20. Welke structurele verbeteringen acht het college nodig in het daklozenbeleid, het sanctiebeleid en de opvangketen om te voorkomen dat kwetsbare inwoners letterlijk tussen wal en schip vallen?

10. Rol en positie van inwoners en vrijwilligers

21. Heeft de gemeente een duidelijk en laagdrempelig meldpunt voor inwoners, vrijwilligers, buurtbewoners en organisaties die dit soort situaties signaleren?

Wij zien uw beantwoording met belangstelling tegemoet en gaan ervan uit dat het college de ernst van deze situatie onderkent en deze vragen met urgentie behandelt.

Met vriendelijke groet,

Jo Smeets
Fractievoorzitter
MAASTRICHT van NU